

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 К 000399 19 Кж 2
Бања Лука, 30.05.2019. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у поступку за изрицање мјере безбједности обавезног психијатријског лијечења према оптуженом Б.П., због противправног дјела убиства из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог, адвоката Д.З. из П. и мајке оптуженог, М.П., изјављеним против рјешења Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000399 18 К од 10.01.2019. године, након одржане сједнице вијећа у присуству браниоца оптуженог, адвоката Д.З. из П., дана 30.05.2019. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбијају се, као неосноване, жалбе браниоца оптуженог Б.П. и мајке оптуженог, изјављене против рјешења Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000399 18 К од 10.01.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000399 18 К од 10.01.2019. године, утврђено је да је оптужени Б.П. у неурачунљивом стању учинио противправно дјело убиство из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 64/17, у даљем тексту: КЗ РС), па му је на основу члана 72. став 1. тачка 1. КЗ РС, а у вези са чланом 383б. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), изречена мјера безбједности обавезно психијатријско лијечење и чување у здравственој установи, која ће временски трајати док постоји потреба за лијечењем оптуженог. Истим рјешењем, на основу члана 385. став 1. ЗКП РС, од М.П.1 одузета је аутоматска пушка АБ2, фабрички број 438373, један оквир за аутоматску пушку и два метка за аутоматску пушку калибар 7,62 мм. На основу члана 108. ЗКП РС оштећени Р.Т., Д.Т. и З.Т. су са имовинско-правним захтјевом упућени на парнични поступак, те је на основу члана 100. ЗКП РС одлучено да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава.

Против наведеног рјешења жалбе су, благовремено, изјавили бранилац оптуженог, адвокат Д.З. из П. и мајка оптуженог, М.П.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијано рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Жалба мајке оптуженог, не садржи жалбене основе побијања рјешења, као ни образложење, већ само предлог, а то је да се донесе друга „пресуда“.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог је у цијелости остао код разлога и приједлога из своје жалбе.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбе, одлучено је као у изреци овог рјешења, из следећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијаног рјешења, жалба браниоца оптуженог указују на битне повреде одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачке з), к) и став 2. ЗКП РС. Оспорава се законитост у прибављању доказа на којима је заснована побијана пресуда, указује се на противријечниост изреке пресуде њеним разлозима, на изостанак разлога о одлучним чињеницама, као и на неправилну примјену појединих одредаба процесног закона, које су по ставу подносиоца жалбе, биле од утицаја на законито и правилно доношење рјешења.

У оквиру чињеничне основе побијаног рјешења, аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог се оспорава правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да је оптужени у неурачунљивом стању починио противправно дјело убиство из члана 124. став 1. КЗ РС.

У сегменту побијања рјешења због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, жалба браниоца оптуженог износи тврдњу да је побијано рјешење засновано на незаконитом доказу и то на изјави оптуженог, коју је дао вјештаку психијатријске струке др С.В. – С., због тога што иста није прибављена у складу са одредбом члана 143. ЗКП РС, односно због тога што није упозорен о својим правима, која му по закону припадају. Супротно изнесеном приговору, одредба члана 143. ЗКП РС, на коју се бранилац позива, се не односи на изјаву коју осумњичени, односно, оптужени, даје вјештаку психијатру у склопу и у циљу психијатријског вјештачења, већ се односи на испитивање осумњиченог у фази истраге, које испитивање, у смислу одредбе члана 142. став 1. ЗКП РС, врши тужилац или овлаштена службена лица. Према томе, како је изјава коју је оптужени дао вјештаку психијатру, дата у склопу и само у циљу психијатријског вјештачења и то у току клиничког прегледа, те како побијано рјешење своје утврђење не заснива на тој изјави, то су без основа наведени жалбени приговори.

Исто тако, супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог, овај суд налази да изрека побијаног рјешења није противријечна његовим разлозима и образложење рјешења садржи разлоге у погледу свих одлучних чињеница, ради чега су неприхватљиви приговори ове жалбе засновани на тврдњи да је првостепено рјешење захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Чињеница да је на страни 4. побијаног рјешења, наведено „као у изреци пресуде“, не значи да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, како то жалба браниоца сматра, јер је

евидентно да се ради о очигледној омашци приликом израде образложења побијаног рјешења.

Неосновани су и приговори из жалбе браниоца оптуженог, којима се истиче да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, на начин да је прекршио одредбе члана 3. ЗКП РС и члана 6. став 2. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (у даљем тексту: ЕКЉП). Ово с тога што, по оцјени овог суда, првостепени суд није имао сумње у погледу било којег доказа у корист или на штету одбране, због чега, супротно наводима из ове жалбе, није прекршен принцип „in dubio pro reo“, садржан у цитираним одредбама ЗКП РС и ЕКЉП, па с тим у вези није учињена ни наведена битна повреда одредаба кривичног поступка.

Надаље, супротно жалбеним наводима, првостепени суд је поступио у складу са одредбом члана 383б. ЗКП РС, јер је овај суд увидом у записник са објављивања побијаног рјешења, утврдио да је по завршетку главног претреса, исти дан, предсједник првостепеног вијећа изрекао одлуку и исту у цијелости јавно објавио, те дао кратко образложење за ту своју одлуку, након чега су наведени записник, без икаквих примједби, својеручно потписали странке и бранилац.

Чињенична утврђења побијаног рјешења, супротно приговорима изнесеним у жалби браниоца оптуженог, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на многобројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијаног рјешења и оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа, изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени Б.П. у неурачунљивом стању починио противправно дјело, које је законом прописано као кривично дјело убиство из члана 124. став 1. КЗ РС, те му изрекао мјеру безбједности обавезно психијатријско лијечење и чување у здравственој установи. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Прије свега, побијано рјешење је анализирано и у цијелости прихватило идентификационо вјештачење достављене аутоматске пушке АП кал. 7,62, фаб. број 438373 и трагове пронађених на лицу мјеста (4 чауре), те на основу истог утврдило да спорне чауре потичу од метка кал 7,62x39, који је испаљен из АП кал 7,62 фаб. број 438373, да је то оружје исправно и да је из њега могуће опаљење метка. Притом је искључена било каква могућност да чауре пронађене на лицу мјеста припадају пројектилу испаљеног из неког другог ватреног оружја, а тиме и могућност да предметна пушка није средство извршења лишења живота оштећеног. На основу исказа свједока М.П.1, М.П. и Р.П., правилно је првостепени суд искључио могућност да је неко од наведених свједока извршио предметно кривично дјело, те је искључио сваку могућност да је у моменту извршења кривичног дјела, оружје било у рукама неког ко не живи у домаћинству породице П. Затим су наведени докази доведени у везу са исказима свједока Р.Т., С.С. и М.Р., који су у временском периоду када је извршено дјело, чули пуцње, као и са вјештачењем вјештака Б.В.-Д., из којег произилази да је на гардероби оптуженог утврђено постојање честица, за које је, с обзиром на појавни облик и боју, на претресу пред првостепеним судом, вјештак са сигурношћу исказала, да су барутне честице. Притом је побијано рјешење дало аргументоване и ваљане разлоге на страни 11. и 12., због чега прихвата налаз овог вјештака, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге. У коначности, првостепени суд је наведене доказе довео у везу и са исказом оптуженог дат у истрази пред тужиоцем, у присуству браниоца, у

којем је признао извршење дјела, те је тај његов исказ довео у везу са налазом и мишљењем вјештака психијатра, из којег произилази да чињеница да је оптужени душевно обољело лице, није од утицаја на вјеродостојност његовог признања, јер је исти био у могућности да пренесе своја чулна опажања на критични догађај и да је била очувана његова мисаона операција да схвати значај и последице које могу настати из његове одлуке да износи одбрану, у којим правима је био заштићен и присуством свог браниоца.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, а жалбени приговори у овом основу побијања рјешења, неосновани.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијаног рјешења, правилно су квалификоване као противправно дјело које је законом прописано као кривично дјело убиство из члана 124. став 1. КЗ РС.

Из наведених разлога жалбе браниоца оптуженог и мајке оптуженог нису основане, због чега је ваљало те жалбе одбити на основу члана 327. ЗКП РС и одлучити као у изреци овог рјешења.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић